

עובנו ותוצי

לאמריקאי נדמה שהיהודים והערבים עוֹרֵי קים כל־כך במכוונות-תופת ובפעולות-תגמול, עד כי לא איכפת להם כלל אם שאר העולם יתפרק בשואה אטומית. בעיני האמריקאי-הרוסי דומים כולנו כאן לילדים מופרעים, המשחקים בגפרורים במחסן של חומר-נפץ, במרתפו של בית-משותף מלא-דיירים.

לפי אומדנה מוסכמת, עלולים למות כ־400 מיליון אזרחים אמריקאיים וסובייטיים בשעות ה־ראשונות של מלחמת-עולם גרעינית. לאותם הרגומים-בבוכו נדמה שאנחנו עלולים לגרום לכך, מתוך חוסר-אחריות תהומית.

מכאן הלחץ העצום על הנשיא ניקסון לשים קץ למישחקי-לדים זה — לחץ שלא היה כדוגמתו על הנשיא אייזנהואר, בימים בהם לא היתה עדיין סכנה של הפצת הנשק הגרעיני בעולם.

★ ★ ★

ש עור הבדל קטן בין שתי התקופות, שנעלם מעיניהם של מצהצחי-החרבות למיניהם.

בשנות החמישים היה לנו חופשית-ברון ניכר בזירה הבינלאומית. היו לנו קשרים, רעים אך סדירים, עם ברית-המועצות. יכול-נו לברות ברית עם ברית-הברית, או צמח עץ שיתוף-הפעולה הישראלי-צ'רפתי, שהבשיל פירות בצורת מיסטרס ותותאים. ישראל היתה קשרה באמריקה, אך היא לא היתה תלויה בה. היתה לה ברירה.

ברירה זו מתה.

בעיקבות מלחמת-ששת-הימים הסכו מוס-קבה ופאריס אויבות לישראל. יחסה של בריטניה קריר וערפלי כמגזי-האוויר שלה.

ישראל תלויה עתה כלי-כולה בי-בת-ברית יחידה — ארצות-הברית.

דומה לישראל לאדם שנתרה לו רק כלייה אחת. כאשר כלייה זו לוקה בדלקת, נשקפת סכנה לחייו.

כל תפנית ביחסה של ארצות-הברית לישראל יכולה עתה להי-ביא שואה.

בישראל שורצים הגאונים המדברים על "גבולות ביטחון" ועל "היאחזיות איסטרא-טגיות", על "מרחבי-הגנה" ועל "עומק ביטחוני" — במיטב הנוסח של המאה ה־19.

אנשים אלה, שכולם בני 100 ומעלה (אף שגילם הביולוגי יכול להיות פחות מ־30) — מוטב שי-יתעוררו.

במחצית השנייה של המאה ה־20 תלוי ביטחונה של מדינה בגורמים רבים ומורכבים — עוצמתה הצבאית וכשרה הטכנולוגי, יחסיה הבינלאומיים ודעת-הקהל העור-למית, קשריה עם מעצמות-העל ויכולתה לעמוד בלחצים. כל אלה חשובים לאין ערוך יותר מקולומטרס מרובעים.

ומכל הבחינות האלה, אין כל ביטחון בכך שמצבנו אחרי נצחון ששת-הימים טוב ממצבנו לפניו.

★ ★ ★

א יאפשר להיבא ברגע זה איך תתפתח מדיניותה של ממשלת ניקסון. הדבר ייקבע בשעה שלחץ המדינאים יתנגש עם הלחץ הנגדי של היהדות המאורגנת. אולם רק כפול יתעלם מן הספי-נה הגדולה הנשקפת עתה למדינה — סכנה של בירוד מוחלט, מול לחץ מרוכז של שתי מעצמות-העל ודעת-הקהל הנאורה.

בירושלים קוראים לזה "שלום כפוי". שלום שתנאוי ייקבעו על-ידי זרים, לטובתם.

יש רק דרך אחת למנוע זאת: להקדים תרופה למכה, ולנצל את הזמן המועט שנותר כדי להשיג שלום יוזם — שלום שמקורו ביוזם מה ישראלית, על פי אינטרס-סיים ישראל ליים.

של "לוחמי התנגדות" והגבלות תנועה; על הרגים ופצועים וסכנת-מלחמה מתקרבת.

כך נוצרת תדמית ישראלית חד-שה, הפוכה מזו של 1953.

★ ★ ★

ל פני 16 שנה לא היתה קיימת סכנה ממשית של הדירה סובייטית למרחב. זו התחילה רק ב־1955, עם עיסקת-הנשק המפורסמת של עבד-אל-נאצר.

כיום פועלים הסובייטים בכל רחבי ה-מרחב. הם התמקמו ביבשה ובים. הם מת-חרים עם ארצות-הברית בכל אתר ואתר.

מדינאי וושינגטון מאמינים כי הנשיא ג'ונסון מכר את האינטרס-סיים האמריקאיים החיוניים ביותר תמורת קולות יהודיים בבית.

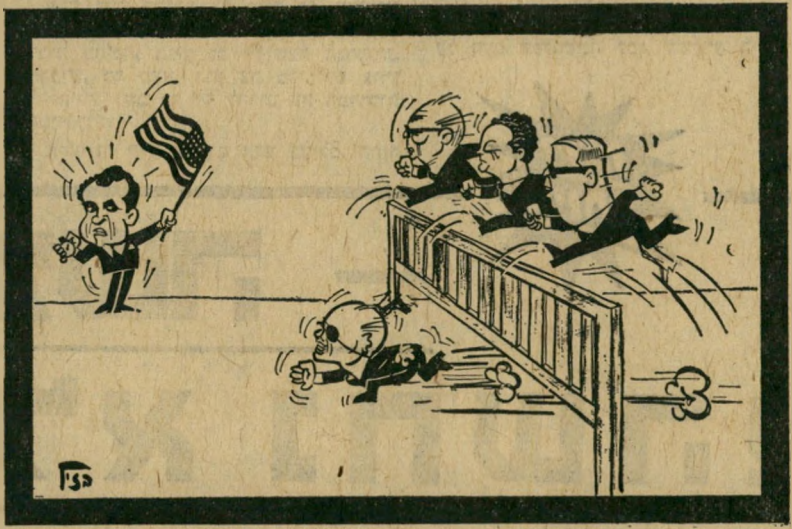
הם חרקו שנייה כאשר נמסרו חלקים גדולים של העולם הערבי לברית-המועצות על מגש ציוני. כל עיסקת-נפט ערבית-סובייטית היא כקוק בבשרם. כל בסיס סובייטי

ממשלת אייזנהואר-ניכסון נכנסה לתפקיד-דה בינואר 1953, חודשים מעטים אחרי ה-מהפכה המצרית. היא עשתה מאמץ גדול כדי להתקשר עם העולם הערבי. שרה-החוק, ג'ון פוסטר דאלס, סייר במרחב וחילק מת-נות לנשיא מצריים. אחד מכוכבי משרד-החוק, הנרי בירוד, קרא לישראל לחתור על הציונות ולהשתלב במרחב.

תוך כמה חודשים נוצרה ברית-שלים אווירה של כהלה.

שר-הביטחון פינחס לבון השמיע נאומי-אס-אוי-אס, הזהיר בפני בגירת אמריקה בי-ישראל. משהו נתן הוראה לנאומי ישראל במצריים להטמין פצצות בנציגויות האמ-ריקאיות שם, כדי לסכסך בין השינגטון וקאהיר. הרמטכיל משה דיין נסע באופן-בהול לאמריקה. גילוי עסקי-הביש הילדתי הביא את יחסי ישראל-ארצות-הברית לידי-משבר.

ובאשר הגיע המשבר לשיאו בי-מיבצע-סיני, נעץ הנשיא אייזני-הואר את הסכין בגב והכריח את

ישראל לסגת מכל השטחים שכב-שה.

★ ★ ★

ש, כמובן, כמה וכמה הבדלים בין 1953 לבין 1969. המצב השתנה מבחינות-רבות.

ל ר ע ת י ש ר א ל .

או נראתה ישראל כמדינה קטנה העומדת על נפשה, מול אויבים חזקים המקיפים אר-תה מכל עבר. כל אדם הגון רחש אהרה-טיבעית ל"מיבצר הדמוקראטיה במינורח ה-תיכון", מדינת פליטי-החרב של הנאציזם.

כיום נראית ישראל כמדינה צבאית עתי-רת-כות, המחזיקה בשטחים כבושים נרח-בים, והומוממת לספרים. מדינה שדובריה הם-גנרלים, וסינגונה שחצני. מדינה שגירשה-חצי מיליון סליטים חרשים מן הגדה ומ-רמת-הגולן, ואינה חולמת להחזירם לבתיהם.

נשמות תמימות יכולות לפטפט על, מחדלי ההסכרה הישראלית. אבל כאן לא תעזור שום הסכרה. לעובדות יש שפה משלהן.

אי-אפשר לקחת ביד אף גליון אחד של עיתון אמריקאי, בכל יום שהוא, מבלי ל-היתקל בדיעות על מעשיהם הנועזים של "אנשי קומגור" ערביים; על הטלת עוצר, גירוש עסקנים ופיצוץ בתים; על משפטיהם

ק הו שיא חדש של זרירות. משה דיין נפגש עם ריצ'ארד ניקסון. שיחה של חצי שעה שיכנעה אותו כי לא חל כל שי-נוי מהותי במדיניות ארצות-הברית במרחב.

מאותן שלושים דקות יקרנות יש לנכות, כמובן את הזמן שי-הוקדש לענייני נימוכ.

למשל: הצגת משתתפי השיחה — הנרי קיסינג'ר, יצחק רבין וכו' — איש לרעהו (3 דקות). דברי-נעום על מזג-האוויר, תנאי הטיסה, וכו' (4 דקות). שאלה לשלום נכדו החדש של השר דיין (2 דקות). ברכות ל-ניכסון לרגל זיכורו (דקה וחצי). מחמאות למושל סקראנטון, שסייר זה עתה במרחב (3 דקות). מסירת ד"ש ללוי אשכול, אבא אבן וכו' בסוף השיחה (שתי דקות וחצי). הגשת קפה (דקה וחצי). צילומים שונים (5 דקות).

הזמן שנותר לשיחה מדינית: 7 דקות וחצי.

מה קרה בדקות אלה? על כך מלמדת תגובתו של דיין. לא ה-הכרזה הסתמית שלא חל שינוי.

אלא הכרזתו שהוא מוכן לוותר על שטחים נרחבים למען השלום.

★ ★ ★

צהרתו זו של דיין בולטת על רקע ההכרזות שפייר ויליאם סקראנטון ל-ארצות-הברית, כך אמר, צריכה להגיע ליתר איזון ביחסיה עם ישראל והערבים.

היא צריכה לשים קץ למשוא-הפנים. יש לה אינטרסים בעולם הערבי. הוא מצא רצון לשלום בכל ארצות-המרחב. הוא גילה יצר-התפשטות בישראל. הנשיא ניקסון לא יפר את הבטחת-הבחירות שלו, בדבר אס-פקט 50 פאנטומים לישראל, אבל הגשמת הבטחה זו תדרוש הרבה-הרבה זמן. לפחות שלוש שנים, עד ערב הבחירות הבאות.

אפשר, כמובן, להתנחם ולומר שסקראנ-טון לא קיבל מניכסון יפוי-כוח להצהיר על-הצהרות אלה. שניכסון לא קבע עדיין את מדיניותו. שהוא אף רגז על ההכרזות של שליחו.

אבל אין זה חשוב כלל. חשיבות הדברים הגיל אינה נעוצה דחקא-בוזות בעליהם, או בגושפנקה הנשיאותית-הטבועה — או לא טבועה — בהם.

דבריו של סקראנטון חשובים מפני שהם מבטאים את אשר חושבים כל המומחים לענייני ה-מרחב בושינגטון — החל בפקידו משרד-החוק והפנטאגון, וכלה בי-וועדת-החוק של הסינאט.

וכל מי שביקר לאחרונה בבירת ארצות-הברית ושוחח עם אנשים אלה — כפי שנודמן לי, לפני חודשים — יודע זאת.

הדברים נשמעו מכל צד, מפי אני-שיים שרק המתנינו לכניסתה של ממשלה חדשה לתפקידה כדי לי-הנחיל לה מדיניות חדשה זו.

★ ★ ★

ניסת הנשיא ניקסון לתפקידו מדי-כירה את כניסתו של הנשיא הרפובלי-קאי הקודם, דהייט אייזנהואר, לבית הלבן. המפלגה הרפובליקאית תלויה בקולות היהודים פחות מריבתה הדמוקראטית.

לעומת זאת היא קרובה יותר לחברות-הנפט, שיש להן עניין-מיוחד בארצות-ערב. היא גם קרוי-בה יותר למומסד הצבאית-העתי-שייתי, השולט בושינגטון.